

Studentė užsiima kovos menais ir svajoja tapti pedagoge

INTERESAI

Prieš keletą metų atsiveikusi su Vilkaviškio „Aušros“ gimnazijos suolu ir aukštojo išsilavinimo siekti į didmiestį išvykusi Marta MARČIULIONYTĖ artėjantį rugsėjį pasitiks kaip Kauno technologijos universiteto (KTU) trečiojo kurso taikomios chemijos studentė. Tiesa, merginai pavydėti galima ne vien guvaus proto, būtino studijuojamam dalykui, bet ir menininkės gyslelės bei... gebėjimo tolygiai paskirstyti laiką visoms mylimoms veikloms. Su ja kalbėjome apie studijas, laisvalaikį ir ateities planus.

– Studijuoji taikomąją chemiją. Kas lėmė tokį pasirinkimą ir kokia tai studijų programa?

– Mano pasirinkimas nustebino ir draugus, ir artimuosius. Dėl mano meninio polinkio aplinkiniai buvo įsitikinę, jog studijuosiu ką nors susijusio su menu (ypač literatūra). Tiesa, savo pomėgio paversti darbu aš nenorėjau. Tada rašymas man būtų praradęs esmę ir vidinį stebuklą, kai imi kurti tik sulaukęs tam skirtos akimirkos. Taigi pasirinkau akademinę sritį. Dar mokykloje paskatinta biologijos mokytojos Daivos Paškauskienės susižavėjau gamtos mokslais. Per ketverius bendradarbiavimo metus atlikome ne vieną mikrobiologinį tyrimą, sėkmingai dalyvavome įvairiuose konkursuose, olimpiadose ir konferencijose. Tačiau savo ateitį siečiau nutariau su kitu gamtos mokslu – chemija. Visgi mane labiausiai domino reakcijų ir virsmų ištaigos, kurias būtent ir tiria mano studijuojamoji sritis.

Paskaitų metu mes itin daug dėmesio skiriame įvairiems cheminiam procesams, tyrinėjame medžiagas bei jų savybes. Bandomo išsiaiškinti, kuo medžiagų tarpusavio sąveika gali būti naudinga (arba žalinga) ir kaip tai galima pritaikyti pramonėje.

– Kokioje chemijos mokslų srityje ketini save realizuoti baigus studijas?

– Taikomios chemijos absolventų įsidarbinimo galimybės išties plačios: laboratorijos, įvairios švietimo įstaigos, pramonės, kosmetologijos, farmacijos įmonės. Kaip susiklostys manoji ateitis, spėlioti

Chemiją studijuojanti Marta Marčiulionytė turi aibę įdomių veiklų.

Asmeninio albumo nuotr.

dar tikrai per anksti, tačiau jau seniai svajoju apie chemijos pedagogės karjerą. Tiesa, patirtį kaupti pradėjau dar mokyklos suole: dažnai vesdavau pamokas įvairaus amžiaus mokiniams, skaitydavau pranešimus, o vėliau, pradėjusi studijuoti universitete, tapau korepetitore – dešimtaklašį ruošiau pagrindinio ugdymo pasiekimų patikrai. Man itin įdomu stebėti mokinio raidą, jo padarytą pažangą lyginti su mokyklos pradžia. Tačiau, žinoma, neatmetu galimybės padirbėti kitose sferose – juk jaunam specialistui svarbu išnaudoti visas galimybes ir įgyti kuo daugiau profesinės patirties.

– Karjeros laiptais kilti ketini Lietuvoje ar turi planų savąją ateitį kurti užsienyje?

– Turiu prisipažinti, jog nors ir neretai iš artimųjų sulaukdavau paskatinimų išvykti studijuoti svetur, – papūgavau. Vien persikėlimas į gretimą didmiestį už 80 kilometrų man sukėlė nemažai streso, o pamąstyti apie užsienį išvis neišdrįsau. Tačiau dabar, po dvejų metų aukštojoje mokykloje, esu daug atviresnė, drąsesnė. Jau šią vasarą ketinau praktiką atlikti Vokietijoje. Deja, dėl pandemijos planus teko atidėti vėlesniam laikui... Visgi dirbti labiausiai norėčiau Lietuvoje. Būtų smagu sugrįžti į savąjį miestą, mokytojauti savo buvusioje gimnazijoje. Tačiau viešai prisižadėti būtų pernelyg drąsu – galbūt po dešimtmečio li-

kimas mane nubloškų kur nors, pavyzdžiui, anapus Atlanto...

– Neretai vasarą studentai uždarbiauja. Tavo vasara šiuo aspektu taip pat produktyvi?

– Kai sužinojau, jog dėl pandemijos mano praktika Vokietijoje atšaukta, pamaniau, jog, kaip ir mokyklos laikais, teks atostogauti gimtinėje, galbūt galėsiu daugiau laiko skirti rašymui. Tačiau vieną vakarą naršydama internete pamačiau, kad VII fortas ieško chemijos mokytojo asistento vaikų dienos stovykloje, ir nutariau, jog tai būtų dar viena puiki galimybė išbandyti save. Po sėkmingo darbo pokalbio prisijungiau prie stovyklos komandos ir dabar dirbu su 1–8 klasių moksleiviais – vedu įvairius užsiėmimus, kurių metu stengiuosi supažindinti su įdomesnįja ir linksmesnįja chemijos mokslo puse. Tiesa, iš VII forto vadovo Vladimiro Orlovo jau sulaukiau ir oficialaus pasiūlymo pasilikti nuolatiniam darbu – tapti gamtamokslio būrelio vadove. Tik būrelį, skirtingai nei stovyklą, lankyti ir vyresnėliai, gimnazistai. Jei pavyks darbą suderinti su studijomis, mielai juo imsiuosiu.

– Ar turi laiko „užklasinei“ veiklai?

– Esu įsitikinusi, kad šiuolaikinis žmogus privalo domėtis ne vien savo profesine sritimi, o kai ko nors rimtai norime, laiko dienotvarkėje būtinai atrandame. Kartais net pati stebiuosi, kaip tiek daug dalykų

suspėjau... Esu KTU studentų atstovybės „VIVAT chemija“ ryšius su visuomene koordinatorė – administruoju socialinių tinklų paskyras, dirbu su grafiniu dizainu, ruošiu maketus, apdoruoju nuotraukas, kurių vaizdo įrašus, prisidedu prie renginių organizavimo – tapau išskirtinio dėmesio sulaukusio renginio „Naktis fakultete 2019“ bendraautore. Taip pat stengiuosi įsitraukti į meninę veiklą – jau dvejus metus dalyvauju teatro studijos „KTU'44“ užsiėmimuose. Žinoma, tobulinu skambinio fortepijono ir meninio rašymo įgūdžius, o karantiną taip pat stengiausi išnaudoti turiningai – šiek tiek pramokau brazdinti gitarą. Užsiimu ir vaškinių žvakių dekupažo džiointais augalais – šiomis kasmet prekiauju Virbalio Žolinės mugėje. O praėjusią vasarą vienas geras bičiulis mane pakvietė prisijungti prie istorinių Europos kovų menų rekonstrukcijos grupės. Ėmiau domėtis Renesanso laikų kovos menais ir šiuo metu treniruojusi kovoti dvirankiu ilgaašmeniu kalaviju. Tiesa, aplinkiniai iš pradžių šį mano hobį dažnai palydėdavo šmaikščiomis replikomis, teigdavo, jog toks užsiėmimas visai nemoteriškas. Tačiau šiandien vis daugiau žmonių savo požiūrį keičia – susipažinę su mano praktikuojamu kovos menu, priima jį kaip dar vieną sporto šaką, kuria gali užsiimti ir vyrai, ir moterys.

Lukas RAKAUSKAS